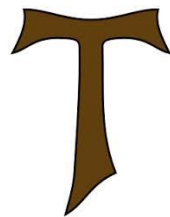

BUTLLETÍ DE L'ORDE FRANCISCÀ SEGLAR DE CATALUNYA

Any 22 15 octubre 2017 núm. 204

ofscat.jimdo.com

ofspompeia@hotmail.es

CAPÍTOL ORDINARI OFS CATALUNYA

1ª Assemblea del curs 2017-2018 a Sant Martí del Montnegre Fraternitat d'Arenys

17 i 18 de setembre 2017

1. A la vigília van pujar a St. Martí vuit germans per a preparar espiritualment la trobada. Després d'instal·lar-se a la casa es van reunir a la biblioteca per a treballar el tema: **“¿Em pregunto: per què pregar? Et responc: per a viure.**

La matèria és un escrit molt profund de Mon. Bruno Forte, arquebisbe metropolità de Chieti-Vasto (Itàlia). La dinàmica de la sessió va consistir en fer una lectura dialogada. Es llegia el primer punt, a continuació cada germà donava la seva visió, sobretot vivencial. Certament, va ser molt enriquidor per al grup.

Acabada la reunió hi va haver el sopar i a continuació, abans d'anar a dormir, es va procedir a fer la pregària de vespres i completes.

2. L'endemà, a partir de les 10h. del matí van arribar una trentena de germans de la Fraternitat. A part de tenir l'esmorzar preparat, hi va haver una joiosa relació i un bon contacte fratern.

2.1 A les 11h. hi va haver la celebració de l'Eucaristia presidida pel Fra Jacint Duran. L'homília va versar sobre el perdó. Entre altres coses el celebrant va reflexionar sobre el caràcter eminentment cristià de la dita popular **“perdono, però no oblido”**. El no oblido ha de significar que no oblidem el perdó que Déu ens ha ofert. El ministre de la paràbola que devia tants calers i que el rei el va perdonar, això ho va oblidar de seguida, quan no va perdonar un seu col·lega que li devia pocs diners... A l'acte va perdre la “memòria” (Mt18, 27-33).

Un altre punt de l'homília també va consistir en comentar l'oració col·lecta que comença: **“mireu-nos, Senyor”**... Només amb la mirada de Déu tenim la possibilitat de viure en la veritat i, així, tallar la nostra participació en el mal de la humanitat... Van ser unes reflexions molt colpidores...

2.2 Després de la celebració de l'Eucaristia i de fer la fotografia de tots els participants de l'Assemblea, vam anar a la casa per a escoltar el tema de la jornada, a càrrec del

mateix Fra Jacint. L'enfoc se centrà sobre el "**Capítol dels frares**". Entre altres punts de la seva explicació podríem destacar els següents:

a) El normal en els capítols és, en primer lloc, *parlar de les coses del Senyor*, des de la fe i en la fe.

b) Després hi havia la *vivència de la fraternitat*, en temps de Sant Francesc, en la primera Regla no butllada els frares no tenen cap altre nom que el de "**frares**". En la segona Regla butllada els frares ja se'ls anomena "**frares menors**". "**Menors**" significa *ad intra* aquells que no tenen autoritat; i, *ad extra* aquells que es fan súbdits de tothom. El "**capítol**", doncs, subratlla la fraternitat. Es van llegir tres textos:

1R6,3: Aquí no parla ni "d'abat", ni de "prior", ni de "pares"... Només parla de **germans**.

1R3: Res de "títols..." Francesc no vol paraules "titulars"... Les paraules acaben fent les coses. El mateix "ofici diví" també el fan els laics que saben llegir. Francesc no sol diferenciar l'hora de l'oració. Es tracta, doncs, en la fraternitat, d'una igualtat bàsica.

1R6,3: Aquí surt el tema "**mandatum**" que fa referència al rentament de peus. Això a l'Edad Mitjana portarà a una cosa difícil d'acceptar, perquè no posava l'accent en la prepotència de la institució de l'Església, sinó en el "**servei**". I també costava assumir l'opció per la "**minoritat**"; estava enfront d'una visió **piramidal** de l'Església.

c) I després el capítol també tenia en compte el fet del **pecat**. Quan un germà peca és quan la cosa s'altera. No obstant, s'hi ha de comptar amb el pecat. La Fraternitat no és un conjunt de gent "**perfecta**"... ¿Com, doncs, abordar les situacions difícils? Disposem d'un text ben aclaridor.

1R5,5-15: Aquest text ens ofereix els passos a seguir. En primer lloc sempre s'ha de mirar el **bé espiritual** del germà. I la primera responsabilitat no recau en el ministre, sinó en els germans. Es tracta d'una corresponsabilitat. El segon pas consisteix en no tractar el germà que peca com si nosaltres fóssim un "**judge**", sinó com un "**metge**". Doncs, cap potestat, ni coacció, sobre el germà que falla. I el tercer pas, quan el conflicte no se soluciona, la cosa ja passa a mans del ministre. Aquí ja toquem el punt de l'obediència, que ve "**d'escoltar**". Escoltar consisteix a vegades en fer quelcom que hom no vol, però que no va en contra de la consciència. En algunes ocasions "**baixar del burro**" es molt sa!

En el cas del pecat també s'hi ha d'afegir la tan comentada "**carta a un ministre**", **11-22**.

2.3 En conclusió, un "**capítol**" no consisteix en reunir-se, parlar de tot i decidir el que s'ha dit en la trobada. El capítol no parteix dels parers del grup, sinó que hi ha una força prèvia que comanda: és la **Paraula de Déu**. Des de l'inici que ja hi havia la "**capítula**"; és a dir, es llegia un "**capítol**" de la Paraula de Déu i després, a partir de la mateixa, venia la reunió.

2.4 Acabada la conferència la ministra local va exposar les aportacions que els germans van fer en una **bústia de suggeriments** en una assemblea anterior. I es van aprovar unes propostes pel curs que encetem. Aquest curs tractarem **Vides exemplars de terciaris franciscans**.

Eudald Sudrià, ofs

CREACIÓ I EVANGELI

N'estic fins als nassos de termes com ecologia, ecosistema, marc ambiental, medi ambient, natura, medi natural... que acaben convertint-se en eufemismes. Tampoc parlo d'equilibri mediambiental, protecció del planeta, sostenibilitat... No. En el meu fur intern, prefereixo esplaiar-me parlant de Creació y de Compromís Evangèlic. La Natura és "La" Creació i el viure d'acord a i amb ella és el Compromís Evangèlic. I ho escric tot amb majúscula pel que representen i ens atenyen.

La Creació és el regal de Déu per a que hi siguem i estem i el Compromís Evangèlic és el regal de Jesucrist perquè puguem ser-hi i estar-hi. Evidentment, la meua manera de viure l'Evangeli és a l'estil de Francesc, vaja, ho intento i Sant Francesc és aquell que té dues coses particularment úniques: una desmesurada capacitat d'admiració, i el qui sap fer de la seva vida Evangeli i de l'Evangeli la seva vida. I això, en ell afecta a tot el que l'envolta. Ja estic cansat de que Sant Francesc sigui "el primer ecologista". Francesc, està molt per damunt d'això. Francesc d'Assís és aquell que es relaciona amb tot el que prové de la mà generosa de Déu com si fos un germà o una germana. I per Francesc tot és Providència divina.

Si us pot ajudar en alguna coseta per a la vostra vida en aquesta casa bellíssima que habitem, el nostre Planeta (amb majúscula perquè té nom propi), us explico el que jo crec que Francesc va vivint -és una manera meua molt personal, particular de llegir-ho-, i us ho suggereixo com a possibilitat de relació amb la Terra.

La primera cosa que cal fer és desvetllar la capacitat d'admiració per totes les coses. Bado- queixar davant la vida. Fer el badoc. Encantar-se davant el vol, sense anar més lluny, d'una mosca. Només cal que mireu amb una lupa els ulls d'una mosca. Espectacular, fantàstic i impensable. Un animal molest, empipador i que ja sabeu per on vola... Cal deixar-se impressionar. A voltes sembla que tot ho tenim superat i que estem de tornada de tot. Què ens pot ensenyar una mosca? No serà que darrere de la mosca s'amaga tot un seguici de circumstàncies que ens fan ignorants? No serà que tots som un "setciències" i aquest aparent "pluriconeixement" de les ciències és fruit de la més supina ignorància? I he dit la mosca per la seva aparent insignificança i si m'apureu, ordinarietat.

Cal convertir-se. Cal prenyar la vida d'esperit de "metànoia". Cal canviar també d'actituds. S'ha de fer en moltes ocasions un exercici més propi de la quaresma. Sí. Hi ha un ascetisme a practicar. Jo no us diré quines coses heu de fer. No seria just i ja sou prou grans. Però sí que cal una responsabilitat en els actes y assumir en consciència tot allò que realitzem i empassar-nos la responsabilitat que ens pertoca. Cal pensar que el Planeta no es nostre, millor dit, sí que ho és, i el compartim amb mils de milions d'éssers humans més perquè el Planeta també és seu i tots tenim els mateixos drets, uns drets inviolables que ens han vingut concedits de molt amunt. Expressar la Terra en

benefici propi, sense pensar que hi ha qui té els mateixos drets adquirits que l'explo-tador és inhumà, reprovable, vaja, un crim. Des de la perspectiva cristiana és pecat. I no un pecat greu; és un greu pecat. Una ofensa a Déu, a la seva obra i a la humanitat.

I és en aquest moment on situo Francesc i la seva manera de viure i entendre l'E-vangeli. Arran de l'Evangeli Francesc va descobrir la Paternitat divina. Per damunt de tot, el Creador és Pare i tot el creat és seu. Francesc està convençut que la Creació és una projecció d'amor que Déu fa sortir de la seva entranya. I no només l'home és creat per Déu, Déu és la causa de tot el que existeix. I us ho explico amb un paral·lelisme senzill, a l'hora banal i d'aquell romanticisme que avui va quedant obsolet però que a mi m'agrada . El primer home que va ser capaç d'enamorar una dona dient-li que les seves dents eren perles i que era feliç de saber que ella el mirava perquè així se sabia envoltat del blau de les seves pupil·les... era un poeta. Si ara aquest argument el faig servir jo sóc un friki o un hortera.

Sant Francesc anomena "germana" la vespa o la formiga per l'experiència que ell ha fet de la Paternitat divina. El Pobriçó té molt clar que el seu Creador també ha creat ambdós insectes i a efectes de procedència tots tres són iguals, tots tres han sorgit de la mateixa entranya, per això no té cap mirament en anomenar-los "germans". Si un servidor és capaç d'usar aquesta terminologia, ho farà per mimetisme, per l'experiència d'algú que ho ha fet, però la pregunta és: això es inèrcia, mimetisme, mística de fanfàrria o pot ser sí que visc amb intensitat santfranciscana la Paternitat de Déu? Com a mínim, per encarar aquest sentiment fa falta la fe d'un gra de mostassa. I jo estic molt lluny de poder-li dir a una muntanya: Arrenca't i llança't al mar. No ho sé vosal-tres.

Afortunadament, per acostar-se a l'Evangeli no cal la fe d'un gra de mostassa. En fa falta moltíssima menys. L'Evangeli és una forma de vida oberta a tothom qui vulgui fer-la seva. Per començar, n'hi ha prou amb assumir-lo. És des d'ací que us vull dir el què ens caldria per acostar-nos a la Creació. Us parlo des de la perspectiva d'aquell -un servidor de vostès-, i de tots els qui no som capaços de fer l'experiència de Paternitat divina que ha fet Francesc. Al menys en un grau tan sublim i profund. Sempre ens quedarà la possibilitat d'acostar-nos a la utopia evangèlica. Us proposo una manera.

Sempre ens caldrà llegir l'Evangeli com un imperatiu categòric que prenem des de l'opció lliure de que ho volem fer. Sospesem el seu missatge i intentem viure segons ens diu. Una cosa que ens és fonamental és fer nostra la definició de "proïsme" ex-pressada en l'evangeli de Lluc. És una definició contundent, rotunda i precisa. Llegiu la paràbola del "Bon samarità". No hi ha cap definició més precisa. En un món malferit, per sacerdots i levites -moltes vegades hem estat nosaltres els sacerdots i levites-, cal prendre una determinació. Calen els socors, l'ajut i l'assistència. Mirem-nos el món, la Creació, com un si fos el "proïsme" i obrem amb ella tal com el samarità obrà amb aquell home que es trobà moribund en mig del camí entre Jerusalem i Jericó. I us ho

dic d'aquesta manera perquè molt del mal que ha rebut el nostre Planeta, la casa comú, ja està fet. El nostre món ja està empeltat de l'abús, de l'espoli, de l'extorsió al qual s'ha vist sotmès per la mà humana. Tenim un món mal ferit. Si el llegim com a "proïsme" no tenim escapatòria. D'altra manera sinó ens convertirem en sacerdot i leu-vita, segons cadascú. El "proïsme" en l'Evangeli és veure a l'altre amb els ulls de Jesús i la pregunta seria: ens estimem el Planeta Terra? La nostra relació amb la Naturalesa està regida per l'amor o bé, segons el text llucà, "per la compassió"?

Si de la Natura només ens quedem amb la seva bellesa, el seu equivalent humà seria fixar-se únicament amb la bellesa humana, al cap i a la fi una forma de sexisme. Si només tenim cura d'allò que ens afecta i tenim a prop perquè és el que es "nostre", en barems humans seria considerat racisme. Si només l'explotem per a treure'n benefici seria explotació. Si no li retornem, com a mínim, allò que ens ofereix, estem parlant d'usura, extorsió... Si ens dediquem, només, a pagar els beneficis que ens aporta sense el més ínfim dels sentiments... l'estem prostituint i nosaltres som els proxenetes. No estic dient "es com si...", m'estic referint més cruament a si ens la prenem com a "proïsme". No "es com si..."; simplement, és.

Sabeu, aproximadament i en terme mig, quantes espigues pot produir un gra de blat? Cinc, en condicions òptimes. Sabeu quan grans de blat hi ha en una espiga? Uns quaranta-cinc-cinquanta. Sembrant "una" sola llavor, en la primera collita es poden recollir al voltant de dos-cents-cinquanta grans? Es possible pensar en una més gran generositat? Us imagineu que el vostre banc us oferís aquest rèdits per cada euro dipositat?

El "Bon samarità" es comprometé en una situació en la que s'hi trobà i no la defugí. S'hi implicà. I no per això va deixar de fer el que havia de fer ja que seguí amb el seu viatge. Però va buscar un lloc pel malferit i mentre era a fora buscà altres que és comprometeren. Continua present en la causa encara que no hi fos.

Hi ha quelcom que també considero imprescindible per establir una relació sana amb la nostra Terra: la retribució y la correspondència. Cal tornar allò que es rep. I no per preu. Es tracta de justícia. Si volem rebre hem de donar. Si demanem hem de retornar. Si prenem hem de restituir. Hem de correspondre tal i com volem ésser correspostos. Si la Terra és agraïda, com a mínim, les gràcies.

Si volem una relació sana amb el Planeta cal establir una aliança amb ell, tractant d'unificar les coses més diverses que en igualtat de compromís, correspondència i responsabilitat, convergeixin cap a un mateix fi. Aquest fi és la vida. I parlant de nosaltres, des de la Creació i l'Evangeli, també la Vida. Noteu la diferència entre vida i Vida?

Cal dialogar amb la Creació. I això ho saben molt bé aquells que viuen de la terra. Perdó per la petulància, això ho sabem molt bé els qui venim del terròs. Cal establir aquesta relació de igual a igual.

Darrerament estem patint fortes sequeres, quan cau aigua sembla que no sap ploure i el desequilibri és palès. Unes calors que ens destaroten. Un procés de desertització... No voldreu dir que la Creació s'està veient violada, ultratjada i que ha començat un procés d'autodefensa? De supervivència de ella mateixa?

Heu pensat que si desaparegués la raça humana del Planeta la terra disposaria de més capacitat de regeneració? Heu pensat que si desaparegués la raça humana el Planeta no la trobaria a faltar a diferència d'algunes espècies de animals que ja hem començat a notar que van extingint-se i que afecten a la vida natural i al seu equilibri?

Aquí us ho deixo...

Fra Joaquín Recasens, ofm.

És el buf de l'esperit de Francesc

Quin so més fi té aquest violí
tocant entre camps d'espigues
als raigs del sol daurades
i amb tendres brins onejant
empesos al toc de la brisa!

És un cant als caminants
que, cansats i sense amor,
prompte d'enyor moririen,
i llum al caminet de la vida
que enmig la foscor finiria.

L'amor, és rosa amb espines
que cal cercar amb braó;
els ardits l'atenyen sens paüra,
recollint com preuat guardó
les mans de ferides curulles.

Assumides les fines espines
la rosa desclou el tresor estotjat:
l'alegria d'ésser i estimar cada dia,
a tothora, a cada instant.
Cal viure amb força i estimant,
seduïts pels colors de l'aurora!

El poema que el violí toca,
¿no el sentiu tot corrent pel bosc
o passejant pel jardí,
peu descalç puntejant les ones
o enartats mirant els estels,
corpresos en el plor
o en sembrar alegria?
Tanmateix, no oïu la melodia?

*Brolla d'una humil branca feta violí
i de l'arc tendre d'un branquilló!*

Francesc, pas a pas, la interpreta
amb ulls ardents i ànima suspesa.
Va semblant molles de pa
que petits ocells picotegen...

És el buf de l'esperit que passa!

Antoni Casanova Ramon, ofs

SANT FRANCESC: EL SANT QUE S'ARREMANGA

Francesc, no veus com la meva casa s'ensorra? Vés, doncs, i restaura-la!
Aquesta és la veu que diuen sentí Francesco de Bernardone enmig de les runes d'una petita església als afores d'Assís. Francesc no posà en qüestió aquella veu, doncs ja li era familiar, i davant d'una ordre com aquella agafà pic i pala, s'arremangà i començà a edificar posant pedra sobre pedra.

Què fàcil resulta per a nosaltres, quan ja sabem com va acabar la història, quan per a nosaltres no és ja **Francesco de Bernardone**, sinó **Sant Francesc d'Assís**, veure'l en aquella càndida innocència i jutjar, potser, quines poques llums tenia en no veure que Déu l'estava cridant a coses més grans i elevades que no la d'arremangar-se i posar pedra sobre pedra per restaurar una petita esglésiola de camp, la de Sant Damià.

Però en la seva càndida innocència, en la seva i en la de tots els sants, no s'hi troben potser les intuïcions més genuïnes de l'Evangeli? No va ser posant pedra sobre pedra, suant, esbufegant, que Francesco va aprendre que la seva pròpia vida havia de ser restaurada, reconstruïda, renovada? El Crist, aquell Crist clavat-ressuscitat de la Creu estant se'l mirava amb tendresa fins que Francesc va entendre (i li portà tota la vida!) que Aquella mirada de tendresa era la **primera pedra**, la pedra angular, sobre la qual la seva vida (tota vida cristiana) pot construir-se sòlidament.

D'aquell arremangar-se de Francesc avui nosaltres podem entendre que *la construcció del Regne demana la meva participació, demana el meu compromís, demana que m'arremangui, que m'embruti, que suï i em cansi frec a frec amb el meu germà, la meva germana, per estendre i donar a conèixer en el nostre món la manera de viure i de ser de Jesús de Natzaret. Sí, se'ns dubte: encara tenim molt per aprendre de Sant Francesc, del Sant que s'arremanga.*

Fra Jesús Romero, ofmcap

Consell de Catalunya de l'OFS 2017, celebrat al Santuari de la Mare de Déu de Pompeia el 7 d'octubre d'enguany

Després del descans estival les diferents activitats es van activant, entre elles les de l'Orde Tercer Franciscà que s'inicien amb el Consell de Catalunya, on es programa l'activitat del curs.

Amb la joia del retrobament amb els companys de les diferents fraternitats vinguts de tot Catalunya, als acords del "*Oh Pare bo*" vam iniciar l'Eucaristia, concelebrada per fra Joaquín Requesens, fra Francisco Pesquera i fra Josep Maria Segarra, i amb la presència de fra Francesc Linares i la de fra Manuel Hernández.

A l'homilia fra Joaquín va cuidar de recordar-nos que la Diada del dia era la Mare de Déu de Roser, festa major petita del Convent de la Mare de Déu del Roser de Pompeia, que fa la festa grossa el 8 de maig. ¿Qui no ha desgranat mai un Rosari a la Mare de Déu per demanar-li algun impossible? O per dir-li que l'estimes molt...

Entonat el Virolai, vam passar a la Sala Sant Francesc per iniciar el Consell de Catalunya pròpiament dit. L'acte va ser presidit per Maria Cambray, ministra del Terç Orde Franciscà Seglar.

Aprovades les actes anteriors, la Maria va fer una relació de les activitats organitzades i realitzades pel Consell de Catalunya. Crec convenient relacionar-les, perquè, si hi afegim les activitats realitzades per les fraternitats, que figuren relacionades a l'agenda del Butlletí de l'OFS, són forces les coses que fem en nom de sant Francesc.

El 21 de maig es va celebrar l'Assemblea a Berga, on la germana M. Dolores Martín Trutet, osb, del Monestir de Sant Benet de Montserrat, va parlar sobre sant Francesc i l'orient cristià.

Un mes després, el 18 de juny ens vam aplegar a Montserrat, on ens va rebre el germà Joan Mayol amb una interessantíssima exposició sobre la pregària "*Adoro te devote*".

Durant l'any es va celebrar un cicle de xerrades de formació sobre la Fraternitat, que a hores d'ara, llegides una rere l'altra, resulten una petita obra d'un pes específic important. – Gràcies, Montserrat pel recopilatori que vas elaborar i enviar.

També vam preparar la Vetlla de Pregària per la Pau.

I la deliciosa celebració de santa Clara amb les germanes del Monestir de Pedralbes.

Reviscudes les activitats realitzades es va reflexionar sobre el que havia sortit bé i el que no n'havia sortit tant. Vist en perspectiva, l'opinió de la gent era que havia estat un curs interessant i complet.

Però el que se'ns tira a sobre és el futur: si Déu vol i a Madrid els hi va bé, el 10 de març, dissabte, es celebrarà Capítol electiu. S'ha previst una trobada el 10 de febrer per a encetar entre nosaltres un diàleg.

L'Assemblea anual es farà a Granollers el 13 de maig, que és 2on diumenge, es tria aquest dia perquè el 3er diumenge és Pentecosta i el 4art diumenge queda massa proper al Romiatge a Montserrat.

El Romiatge a Montserrat serà el 17 de juny i estarà organitzat per la Fraternitat del Convent de sant Antoni de Pàdua de Lleida.

El Pla de Formació preparat enguany pel Consell de Catalunya serà en forma de "tastets":

28 octubre 17 – Santuari de la Mare de Déu de l'Ajuda.

25 novembre 17 – Al Convent de sant Antoni de Pàdua del carrer Santaló de Barcelona.

8 a 10 desembre 17 – Recés de Nadal, dirigit per fra Manuel Hernández Rodríguez a Vilobí d'Onyar.

13 gener 18 – Jornada Fraternal al Santuari de la Mare de Déu del Roser de Pompeia.

24 febrer – Al Convent de Sant Antoni de Pàdua de Lleida.

24 març – Recés de Quaresma.

28 abril – Al Convent d'Arenys de Mar.

Horaris, títols i ponents aniran apareixent a l'Agenda del Butlletins de la OFS, que per això es fan.

Es confia que les activitats programades seran tan celebrades pels germans com les de l'any passat. Des del Consell s'espera estar a l'alçada.

(Nota de redacció del Butlletí)

Capítol Nacional Eleccions

23-24 de setembre 2017

Ministre Nacional : Antonio Álvarez

Vice ministre: Maria José Piriz

Formador: Manuel Sánchez

Secretari: Mercedes Peña

Tresorer: José Miguel Landa

Conseller Internacional: Manuela Berciano

AGENDA

(D'acord amb les dades facilitades per les Fraternitats)

Diumenge 15 d'octubre, 3er. diumenge.

Fraternitat d'Arenys de Mar, 9h. Inici. Pregària davant el Santíssim, cants repetitius, lectura del salm i evangeli del dia amb silenci i ressonàncies. Recordar portar el llibret de la Missa de cada dia. 9,30h. Tema: Joan XXIII, terciari franciscà. 11h. Eucaristia.

Dijous 19 d'octubre, 18h. Pregària a la Fraternitat de la Mare de Déu de Pompeia, Riera de Sant Miquel 1 bis entr.2^a de Barcelona.

Dijous 19 d'octubre, 20h. Conferència "La Bíblia com a literatura" per Fra Josep Manuel Vallejo. A Pompeia Grups, Riera Sant Miquel 1 bis. Barcelona.

Diumenge 22 d'octubre, 4art diumenge

Fraternitat de Sabadell, 17h. Trobada fraterna.

Dimarts 24 d'octubre, Esperit d'Assis, 19,30h. A la Cripta del Santuari de la Mare de Déu de Pompeia.

Dijous 26 d'octubre, 18h. Formació a la Fraternitat de la Mare de Déu de Pompeia, Riera de Sant Miquel 1 bis entr.2^a de Barcelona.

Dissabte 28 d'octubre, 10 hores. Formació: una reflexió desacomplexada i valenta sobre la mort, Maria Cambray i Amenós. Santuari de la Mare de Déu de l'Ajuda, c/ Sant Pere més baix,18. Barcelona.

Dimecres 1 de novembre, Tots Sants.

Dijous 2 de novembre, Dia de difunts. 18h. Pregària a la Fraternitat de la Mare de Déu de Pompeia, Riera de Sant Miquel 1 bis entr.2^a de Barcelona.

Recés de Nadal a Vilobí d'Onyar els dies 8 al 10 de desembre, cal reservar, pot ser un sol dia, arribada el 8 a la nit i sortida al 10 després de dinar. Cal reservar amb temps al tel 635 61 24 31 o al e-mail: ofspompeia@hotmail.es

---

**Redacció: Pompeia-Grups, Riera de Sant Miquel, 1 bis entl.2n.
08006 Barcelona, Tel. 635 612 431. ofspompeia@hotmail.es**